

nímu trestu jednoměsíčního vězení, ke ztrátě starostenského úřadu a volitelnosti pro nejbližší volební období.

Nař. rozhodnutím zem. úřad v Praze toto rozhodnutí potvrdil a zaujal v něm ke všem námitkám, jež st-l v odvolání uplatnil, stanovisko, dovodiv obšírně, proč jednotlivé námitky skutkově ani právně nepokládá za důvodné.

Stížnost podaná k nss omezuje se však především toliko na doslovné opakování vývodů odvolání, jež žal. úřadem v nař. rozhodnutí byly již podrobně vyvráceny. V pouhém opakování vývodů obsažených v odvolání a v nař. rozhodnutí vyvrácených není však možno shledati náležitě a jednotlivě formulovaný stížný bod, jak toho vyžaduje striktní předpis § 18 zákona o ss (srov. nálezy Boh. F 6392/32, ze dne 22. listopadu 1935 č. 19.684/35, ze dne 20. ledna 1936 č. 19.166/35 a j.). Nss není totiž dána možnost revise právních názorů v nař. rozhodnutí projevených, ježto není mu zřejmo, v čem stížnost shledává nezákonnost nař. rozhodnutí, ani nelze zjistiti hranice, v nichž st-l jeho kontroly nss se dožaduje. Nezbylo proto nežli stížnost v oné její části, v níž reprodukuje jediné odvolání, podané k žal. úřadu, ale neobsahuje žádného stížného bodu ve smyslu § 18 zákona o ss, odmítnouti pro nepřipustnost.

V další své části obsahuje stížnost námitku, kterou vytýká nař. rozhodnutí vadnost řízení z té příčiny, že se žal. úřad nezabýval vůbec otázkou, zda trestnost deliktu, kladeného st-li za vinu, nepominula promlčením, ač prý je st-l jak v první, tak i v druhé instanci uplatnil. Námitka tato je bezdůvodná, ježto tvrzení, o něž jest opřena, odporuje spisům, ze kterých je zřejmo, že st-l vůbec nikdy námitkou promlčení se nehájl. Pokud pak z vývodů stížnosti, provádějících řečenou námitku, dalo by se snad také souditi, že stížnost se domnívá, že žal. úřad jako II. instance měl k promlčení hleděti z povinnosti úřední, byla by stížnost na omylu, neboť v trestním řízení policejním nemá strana nároku na to, aby úřad rozhodující o odvolání z trestního nálezu přihlížel k promlčení policejního přestupku bez námitky strany z povinnosti úřední, není-li o tom výslovné normy, jako v býv. uher. policejním trestním řádě č. 65.000/1909 (§ 204 č. 3), jak nss vyslovil již v nálezu Boh. A 10.308/33. Nss nemohl proto shledati ani stížností vytýkanou nezákonnost v tom, že žal. úřad jako stolice odvolací, u něhož námitka promlčení, vznesená teprve nyní ve stížnosti nově a proto podle §§ 5 a 6 zákona o ss nepřípustně, čerpaná z ustanovení § 4 min. nař. ze dne 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. uplatněna nebyla, nepřihlížel k promlčení a uznal st-le vinným přestupkem § 15 zákona č. 88/1920 Sb. — —

Č. 12.597.

Zdravotnictví: * Ustanovení § 15 zák. čís. 5/1907 ř. z. o dalším provozování lékárny na účet manželských descendantů nelze použítí analogicky na území platnosti zák. čl. XIV:1876.

(Nález z 27. října 1936 č. 15.795/36.)

Věc: Ph. Mg. Karel S. v Pišťanech, Michal S., Ladislav S. a Irena P., roz. S. v Jasíně proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy ze 7. prosince 1933 o zániku práva provozovati veřejnou lékárnu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 28. ledna 1933 bylo konstatováno, že lékárnické právo, udělené výnosem uher. min. vnitra z 22. října 1900 Ph. Mru Ladislavu S. k provozování veřejné lékárny v Jasíně, přešlo podle § 132 zák. čl. XIV:1876 následkem úmrtí tohoto majitele koncese dne 13. září 1911 k požívání na jeho vdovu Irenu S. a po jejím opětovém provdání dne 21. ledna 1913 na nezletilé děti Ph. Mg. Ladislava S., t. j. na Ph. Mra Karla S., nar. 3. dubna 1907, Michala S., nar. 12. září 1908, Irenu S., provdanou P., nar. 22. dubna 1910, a Ladislava S., nar. 8. června 1911 v Jasíně, na dobu jejich nezletilosti. Ježto doba požívání lékárnického práva zemřelého Ph. Mra Ladislava S. prošla nabytím plnoletosti řečených jeho dětí podle ustanovení § 1 zákona z 23. července 1919 č. 447 Sb. dokončením 21. roku, prohlášeno bylo uvedené osobní lékárnické právo Ph. Mra Ladislava S. k veřejné lékárně se stanovištěm v Jasíně, jakož i poživací právo manželky a jeho descendentů svrchu uvedených ke zmíněné veřejné lékárně na základě ustanovení § 132 zák. čl. XIV:1876 dnem 7. června 1931 za zaniklé. Současně zem. úřad nevyhověl žádosti Michala S. a Ladislava S. z 15. března 1932, dále žádosti Karla S. de pres. 29. dubna 1932 a konečně žádosti Ph. Mra Karla S., Michala S., Ireny P. a Ladislava S. z 19. září 1932 za prodloužení zmíněného užívacího práva k veřejné lékárně v Jasíně, ježto pro žádané prodloužení užívacího práva k veřejné lékárně přes dobu určenou v § 132 zák. čl. XIV:1876 není v uvedeném zákoně podkladu.

Odvolání, která z výměru tohoto podali dnešní st-lé, byla nař. rozhodnutím zamítnuta z důvodů obsažených ve výměru I. stolice, které byly vzhledem na vývody odvolání doplněny v podstatě takto: Žal. úřad označil mylným názor odvolatelů, že dosažením plnoletosti nejmladšího dědice Ladislava S. dne 8. června 1932 nezaniklo zároveň jejich právo na užívání lékárny v Jasíně vzhledem na dřívější hranici věkovou 24 let a na ustanovení §§ 2 a 8 zákona č. 447/1919 Sb. Žal. min. prohlásilo, že ustanovení § 2 cit. zákona se na daný případ nevztahuje. Pokud pak se st-lé dovolali § 8 cit. zákona, poznamenal žal. úřad, že v daném případě nejde ani o smlouvy ani o právní jednání, nýbrž jde o striktní předpis zákona. Osobní lékárnické oprávnění není součástí dědictví a je vázáno pouze k osobě lékárníka, majícího oprávnění. Ve smyslu § 131 zák. čl. XIV:1876 nemůže býti lékárnické oprávnění prodáno, ani na případ smrti odkázáno; smrtí lékárníkovou tedy zaniká a nemůže býti předmětem smluv nebo jiných právních jednání na případ smrti. Ve smyslu § 132 cit. zák. čl. jen používání úžitků lékárny přechází na vdovu, resp. na dědice do jejich plnoletosti, t. j. do 21. roku. — — —

Ve věci samé jde v podstatě o otázku, mohla-li snížením věku nezletilosti podle zákona č. 447/1919 Sb. na dokončený 21. rok věku nastati nějaká změna na právu st-lů užívatí oprávnění k osobnímu provozování lékárny po smrti jejich otce, který zemřel již v r. 1911. V řízení odvolacím namítali st-lé, že v době narození nejmladšího z nich i v době smrti jejich otce bylo k dosažení zletilosti jak na území bývalého státu uherského tak i v zemích historických zapotřebí dokončení 24. roku věku a že dřívější prohlášení za zletilého nemělo za následek zkrá-

cení nabytých práv, dále namítali, že nebylo v intencích zákona č. 447/1919 Sb., aby zkrácením věku potřebného k dosažení svéprávnosti byla zkrácena i práva spočívající na dřívějších zákonných ustanoveních, která počítala s delší věkovou hranicí, a dovolávali se pro tento svůj názor ustanovení §§ 2 a 8 cit. zákona č. 447/1919 Sb. Žal. úřad reagoval na tyto vývody odvolání, poukázav na to, že § 2 cit. zákona se na daný případ nevztahuje, a dovodiv z předpisu § 8 cit. zákona a z §§ 131 a 132 zák. čl. XIV:1876, jak z odůvodnění naříkaného rozhodnutí je patrné, že předpoklady § 8 cit. zákona nejsou v daném případě splněny. Tuto část nař. rozhodnutí napadá stížnost námitkou, že intencí zákona č. 447/1919 Sb. bylo umožniti dřívější nabytí práv, nikoli zrušení existujících práv, a že proto nelze zákon ten vykládati tak striktně, jak to činí žal. úřad, který nebere ohled ani na okolnost, že následkem snížení věkové hranice pro dosažení zletilosti nikdo nemůže do 21 let dosáti plného práva vésti lékárnu, ani nepozírá na okolnost, že st-lé musili lékárnu po svém zesnulém otci za války zničenou velikým nákladem ještě před účinností zákona č. 447/1919 Sb. znovuzřídit v důvěře, že výlohy ty jim budou hrazeny z výnosu lékárny, až přejde do jejich rukou. Za tou příčinou dva ze st-lů věnovali se povolání lékárníckému; při právním stanovisku žal. úřadu lékárná by přišla do cizích rukou. Konečně namítli, že v zájmu právní jednotnosti mělo býti použito analogie § 15 zákona z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907, podle něhož, je-li některý z potomků majitele koncese lékárnické farmaceutem, může po smrti majitele koncese lékárná jeho býti provozována na základě staré koncese, až tento potomek dosáhne způsobilosti samostatně provozovati lékárnou, nejdéle však až dosáhne 30. roku života. Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

Základní these stížnosti, že mělo býti použito analogie předpisu § 15 zákona č. 5/1907 ř. z., je právně mylná, ježto — nehledíc ani k teritoriálnímu principu platnosti zákona č. 5/1907 ř. z. — není v zák. čl. XIV:1876 žádné mezery o užívání osobního lékárníckého oprávnění po smrti majitele koncese jeho dětmi. Okolnost, že otázka tato je v zák. čl. XIV:1876 upravena jinak a pro potomky majitele koncese méně výhodně než v zákoně č. 5/1907 ř. z., nemůže býti důvodem k použití analogie. Pak ovšem je nerozhodno, jaká byla intence cit. zákona č. 5/1907 ř. z. Rovněž okolnost, že v § 144 zákona č. 103/1926 Sb. se státním zaměstnancům přiznává výchovné eventuálně až do dokonání 24. roku jejich potomků, nemůže býti důvodem k použití analogie již z toho důvodu, že tu nejde o skutkové podstaty podobné, nýbrž odlišné. Nelze-li tedy použití analogie, pak padají všechny vývody stížnosti, v nichž se st-lé snaží dovoditi, že vzhledem k analogickému použití § 15 cit. zákona č. 5/1907 ř. z. měl úřad přihlédnouti k nákladům vynaloženým na znovuzřízení lékárny po převratu a pozíráti na to, že dva ze st-lů se věnovali povolání lékárníckému. Není tedy ani řízení stíženo vadou, že žal. úřad k těmto okolnostem nepřihlédl, nýbrž je prohlásil za bezvýznamné.

Zbývá jedině výtku, že intencí zákona č. 447/1919 Sb. bylo umožniti dřívější nabytí práv a nikoli zrušení existujících práv a že zákon ten

nelze proto vykládati striktně, jak to činí žal. úřad. Námitka tato směřuje proti oné části nař. rozhodnutí, v níž žal. úřad dovozuje, že předpisu § 2 zákona č. 447/1919 Sb. na daný případ nelze použít a že ani předpoklady § 8 cit. zákona nejsou dány, ježto předpis tento má na mysli jen smlouvy a právní jednání (učiněná před vydáním tohoto zákona), kdežto v daném případě po názoru žal. úřadu nejde ani o smlouvu, ani o právní jednání, nýbrž o striktní předpis zákona. Aby námitku tuto bylo lze uznati za náležitě konkretisovanou ve smyslu § 18 zákona o ss, musila by názor žal. úřadu potírat a vyvracet; musila by tedy zejména dovozovati, že i právo k užívání oprávnění k provozování lékární ve smyslu § 132 zák. čl. XIV:1876 je takovým právem, jaké má § 8 zákona č. 447/1919 Sb. na mysli. Takové námitky však stížnost neobsahuje. Nevyvrací-li tedy stížnost názor žal. úřadu, že ze znění zákona č. 447/1919 Sb. nelze dovoditi nárok st-lů na další provozování lékárnického oprávnění až do té doby, kdy nejmladší z nich dosáhne 24. roku života, pak nemůže se stížnost s úspěchem dovolávati pouhé intence zákona, ježto k intenci zákonodárcově lze přihlédnouti jenom potud, pokud v zákoně samém došla výrazu.

Č. 12.598.

Zaměstnanci veřejní: I. * Prohlášení právní neúčinnosti zápočtu doby podle § 142 odst. 5 plat. zákona č. 103/1926 Sb. není vázáno lhůtami stanovenými v § 151 odst. 7 cit. zákona pro změnu nebo zrušení chybné výměry služebních příjmů z úřední moci. — II. * Výměry, které je přípustno podle ustanovení § 151 odst. 7 plat. zákona č. 103/1926 Sb. zrušiti nebo změnit z úřední moci jen ve lhůtách tam stanovených, se nerozumějí takové akty, kterým právní řád vůbec odpírá právní účinnost.

(Nález z 29. října 1936 č. 15.799/36.)

Věc: Jiří H. v Košicích, Emanuel S. a Karel K. v Užhorodě proti rozh. min. spravedlnosti ze 14. dubna 1934, z 23. dubna 1934 a z 26. dubna 1934 (za žal. úřad státní zástupce Dr. Alois Buček) o právní neúčinnosti zápočtu služební doby.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměry z 10. července 1930, z 18. září 1929, z 6. ledna 1930 a ze 4. listopadu 1930 započtlo presidium vrch. soudu v Košicích st-lům, soudním kancelářským asistentům, kancelářskou službu pomocnou po odečtení 4 roků čekatelských pro postup do vyššího služného a poukázalo jim s přihlédnutím k započtené službě legionářské zvýšené služné. Opatřeními z 28. července 1933 prohlásilo jmenované presidium uvedená započtení podle § 142 odst. 5 plat. zákona č. 103/1926 Sb. za právně neúčinná, poukázalo st-lům služné toliko podle započtené služby v československých legiích a uložilo k náhradě přeplatky. Námitkám proti těmto výměrům nevyhovělo presidium vrch. soudu v Košicích výměry z 10. října 1933, 6. října 1933 a 5. října 1933.